

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארגע נוספות**

396

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רְאוּ קָרָא ה' בְּשֵׁם בְּצִלְאֵל בֶּן אוֹרִי בֶן חוֹר"

חמור נושא ספרים

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

סופו. ואפילו ילך בכל העולם יעמוד בצדקו, כמו שמצינו אצל יוסף הצדיק. **'שמן טוב, נופל על המת והוא מבאיש'**; יש אדם שכבר נתחנך הרבה ורוח העולם אינו מזיק לו, אבל בכל זאת הוא רק בבחינת שמן והמבחן הוא בשעה שהוא נופל על המת היינו; **'רשעים בחייהן, קרויין מתים'** (ברכות יח). כשהוא נפגש עם רשע ואפיקורס הוא מושפע מהם והם מקלקלים אותו. אבל מי שיש לו שם היינו; שם העצם, שמעלתו הוא מעצמות שלו, אז גם בעת שהוא נופל על המת, שהוא בא במגע עם הרשעים, לא רק שאינו מושפע מהם אלא הוא יכול גם להחיות אותם לתקן אותם ולהחזירם למוטב.

מי שהוא במדרגת שמן טוב; גם כשהוא נכנס להקריב בקודש הקדשים, גם שם יכול ליכשל ולהיות מקריב אש זרה ויצא שרוף. אבל מי שהוא במדרגת שם העצם, שכל גדלותו הוא מעצמות שלו מעבודתו ויגיעתו, הגם שנכנס לכבשן האש במקום סכנת נפש, אינו ניזוק והריהו יוצא בשלום. אצל הנשיאים מצינו שחסר משמם אות יו"ד; **'נְשָׂאִם'** כתיב ('שמות' לה כז) **'לפי שנתעצלו מתחילה נחסרה אות משמם' (רש"י)**. משום שהחסרון הוא בעצמותם, לכן נחסר משם העצם שלהם.

זהו הענין של פרסום שמו של בצלאל; **'ראו קרא ה' בשם בצלאל'**. שפירסם הכתוב את מעלת שם העצם שלו, שמעלתו היתה מעצמותו. ועיין **המשך בעמ' 2 <<<**

עבודתו ויגיעתו בעבודת הבורא. וכלפי חוץ אין הבדל ביניהם ורק בעת שהם נפגשים עם נסיונות אז אפשר להכיר את הבדלי מדרגתם ושוני מעלתם.

וכן אמר דוד המלך ע"ה בהבדילו בין צדיקים לרשעים; 'נְהַיָּה קַעֲזַן שְׁתוּל עַל פְּלִגֵי מַיִם. לֹא כֵן הַרְשָׁעִים כִּי אִם פִּמְזָן אֲשֶׁר תִּדְקַנּוּ רִוּחַ' (תהלים א). הוא מדמה את הצדיק; **'קַעֲזַן שְׁתוּל עַל פְּלִגֵי מַיִם'**. ואת הרשע; **'פִּמְזָן אֲשֶׁר תִּדְקַנּוּ רִוּחַ'**. **וביאר אדמו"ר זצ"ל**; כי כמו שמוץ בעת שהוא מונח במקומו, אפשר לטעות ולחשוב שגם הוא מושרש ויציב, כן מדובר על אדם שבעת שהוא במקומו היינו; במצב רגיל, אפשר לטעות ולחשוב שגם הוא מושרש ועומד חזק, אך בעת שבא הרוח היינו; הנסיון, היא תדפנו ולא ניכר מקומו ומעלתו כלל, כי העיקר תלוי בעת שבא הרוח היינו; הנסיון.

וזהו שכתב המדרש; שלשה חילוקים בין מעלת שם, למעלת שמן. ההבדל בין שני סוגי האנשים האלה ניכר בעת שהם נפגשים עם הנסיון, אז מתבטא בשלשה אופנים; מי שהוא במדרגת שמן טוב הולך רק; **'מקישון לטרקלין'**, שיש גבול מצומצם למדרגתו ומעלתו אינה אלא בעת שהוא נמצא בתוך סביבתו, בין הוריו מכיריו ומיודעיו, אבל בעת שיוצא מגבולו ויוצא מתחום סביבתו אז בא הרוח ומבלבלו. אבל מי שיש לו מעלת שם היינו; שם העצם, שמעלתו ומדרגתו הוא מעצמות שלו, הוא הולך; **'מסוף העולם ועד**

'הה"ד; טוב שם משמן טוב' (קהלת ז). **כמה הולך שמן טוב? מקישון לטרקלין. ושם טוב? הולך מסוף העולם ועד סופו. שנאמר: 'נִיצַא שֵׁם דָּנִיד בְּכָל הָאָרְצוֹת'** (דברי הימים א יד ז). **שמן טוב נופל על המת והוא מבאיש. שנאמר: 'זְבוּכֵי מִנֵּת יִבְאִישׁ יִבִיעַ שֵׁמֶן רוֹקֵחַ'** (קהלת י). **שם טוב נופל על המת ואינו מבאיש. שנאמר: 'נִיעַל וַיִּשְׁכַּב עַל הַגֹּדֶד'** (מ"ב ד). **טוב היה שמותן של הנביא מישאל ועזריה, משמן המשחה שנמשחו נדב ואביהוא. למה? שאלו נכנסו להקריב ויצאו שרופין. ואלו נכנסו לכבשן האש ויצאו בשלום. הוי; 'טוב שם משמן טוב'** ('שמו"ר' מח). **דברי המדרש צריכים ביאור. ונראה**; דלמדרש היה קשה איך משהו שמן לשם? שזה דבר רוחני וזה דבר גשמי. **וכן איתא בפני' יפה תואר**; שהדמיון משם טוב לשמן טוב אינו עולה יפה, אחרי שאינם מסוג אחד ואין דמיון ביניהם כלל. לכן ביארו שהמדובר כאן על שמן המשחה המכתירה לכהונה; **'טוב היה שמותן של הנביא מישאל ועזריה, משמן המשחה'**.

הענין הוא כי ישנם שני סוגי אנשים; האחד; בבחינת שמן. והשני; בבחינת שם. שניהם בני מעלה, אלא שזה שיש לו מעלת שמן. היינו; שמן המשחה, הגיע למעלתו ומדרגתו מצד התולדה, כמו כהן שירש מעלתו מאביו ולא מכח עצמו. אבל השני שיש לו מעלת שם היינו; שם העצם, הוא הגיע למעלתו ומדרגתו מצד עצמו, מצד

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

>>> המשך מעמ' 1

'דעת זקנים'; 'מה ראו? לפי שכשומר משה לישראל שבצלאל יעשה המשכן, היו ישראל מרגנים אחרי משה ואומרים שכל הגדולה הוא נוטל לו ולמשפחתו'. לפי דברינו הביאור הוא; כי משה הסביר להם כי שם העצם, היינו; מעלת עצמו גדול יותר משמן טוב. ובצלאל נבחר מפני שיש לו מעלת עצמו; "ראו קרא ה' בשם בצלאל". ולכן אל להם לקנא כלל, כי זה תלוי בכל אחד ואחד וגם הם יכולים להגיע למדרגה כזו. ועל כן על האדם להזהר שלא להסתפק במועט ולא לסמוך על; "מִצְוַת אֲנָשִׁים מְלֻמָּה" (ישעיה' כט יג) אלא להתאמץ ולהיות עמל בעבודת הבורא כדי שיוכל לעמוד בכל נסיון. (נחלת אליעזר')

"ניעשו כל חכם לב בעשי המלאכה את המשכן עשר וריעת" (שמות' לו ח)

"ניעשו כל חכם לב". הה"ד; "מים רבים לא יוכלו לכבות את האש" (ש"ש' ח). "מים רבים" אלו העובדי כוכבים. ואם היו מתכנסין כל העכו"ם לבטל את האהבה שבין הקב"ה לישראל לא היו יכולים. "ונקרות לא ישפוק" אלו הכשדים. "אם יתן איש את פל הון ביתו באהבה בוז בבוז לו" אבל בני, עשו לי מקדש של יריעות וירדתי ושכנתי בתוכם. שנאמר; "ונקבד ה' מלא את המשכן" (שמות' מ לד). (שמו"ר' ט).

הענין הוא; כי בבנין המשכן היה בעיקר כונת הלב, כמו שמוזכר כמה פעמים; "פל נדיב לבו ביצא" (שמות' לו) "נָכַל חָכֵם לֵב בָּכֶם" (שם'). והו הענין של אהבה שגרמה להשראת השכינה. אולם אומות העולם יכולות ליתן; "פל הון ביתו". אבל לא הון לבו, כי חסרה אצלם פנימיות הלב. וממילא; "בוז בבוז לו".

ובהקשר זה ראוי לציין; כי גם בקרב בני תורה ישנם כאלה שמסורים בכל לבם וזוכים למדרגה גדולה, בבחינת כלי להשראת השכינה. אך יש כאלה שנתונים רק את הון ביתם. כלומר; רק בחיצוניות, הם עוזבים את נוחיות ביתם להיות גולים למקום תורה, אולם חסרה אצלם המסירות המוחלטת לדרך שהתורה תוביל אותם. ולכן אין ניכרת אצלם ההתלהבות והדבקות למטרה הגבוהה.

איתא בגמ'; 'אמר להן רבן יוחנן בן זכאי לתלמידיו: "בני! מהו שאמר הכתוב: "צדקה תרומם גוי נקסד לאמים חטאת" (משלי' יד). נענה רבי אליעזר ואמר: "צדקה תרומם גוי" אלו ישראל. דכתיב: "ומי כעמך בישראל גוי אקד בארץ" (שמואל' ב ז כג). "נקסד לאמים

חטאת" כל צדקה וחסר שאומות עכו"ם עושין, חטא הוא להן, שאינם עושין אלא להתגדל בו". והתניא; 'האומר סלע זה לצדקה בשביל שיהיו בני ובשביל שאזכה לעוה"ב, הרי זה צדיק גמור?! לא קשיא; כאן בישראל, כאן בעובד כוכבים' (ב"ב' י).

חזינן מכאן כי הגם שבחיצוניות עושים העכו"ם פעולה כמו בן ישראל, אך בכל זאת יש הבדל ביניהם, כי אצל ישראל היא בבחינת התרוממות; "תרומם גוי". ואצל גוי הוא חטא; "נקסד לאמים חטאת". וכל זאת למה? משום שישראל עושה את הפעולה שונה מהעכו"ם שנראה מהמדרש, אשר גם אם העכו"ם יעשו משכן להשראת השכינה, יהיה רק בבחינת; "הון ביתו". ואז; "בוז בבוז לו". ואפשר להוסיף לזה גם מה שנאמר אצל הנשיאים, שנחסר אות יו"ד משמם בשביל שנתעצלו במלאכת המשכן; "נתקשאו הביאו" (שמות' לו) ופירש"י; "א"ר נתן: "מה ראו נשיאים להתנדב בחנוכת המזבח בתחילה ובמלאכת המשכן לא התנדבו בתחילה"? אלא כך אמרו נשיאים: "יתנדבו ציבור מה שמתנדבין ומה שמחסרין אנו משלימין אותו". ולפי שנתעצלו מתחילה, נחסרה אות משמם; "נתקשאו" כתיב. וראה 'כלי יקר' שפירש; 'אצל הנשיאים היתה בלי ספק רוח גאוה'.

וראה גם מה שהסביר הסבא מקעלם זצ"ל; 'והעיקר; כי יצר לב האדם רק רע כל היום. ואפילו המעשים הטובים נובעים ממבועי הרצון התאווני המושחת, אם לא שמתרגל בעמל רב להשליט את שכלו על תאות רצונו ע"פ התורה דוקא. ואז כל מעשיו ממקור השכל והחכמה. ונמצא כי זה שלא הקדימו לנדב הכירה התורה בזה שמץ התרשלות' ('אור רש"י').

ולפי רעיונו הביאור הוא; שאם כי לכאורה היה חשבונם טוב, שישלימו את החסר, אבל סו"ס חסרה האהבה אל הדבר. כי אילו הצטיינו באהבה לזה, לא יתכן לעשות חשבון ולחכות. כי חשבון הבא מתוך אהבה, ממריץ לעשות את הדבר תיכף ולא לדחות לאחר מכן. ולאור זה אפשר להבין מה שאמרו חז"ל; "ולשמתם את המצות" (שמות' יב יז) ר' יאשיה אומר: "אל תקרי אלא; 'ושמרתם את המצות'. כדרך שאין מחמיצין את המצה כך לא יחמיצו את המצוות, אלא אם באה מצוה לידך, עשה אותה מיד" ('ילקו"ש' ש' שמות' יב רא). אנו לומדים מזה כמו במצה, שכל הזריזות היא לפני שתחמץ. ואילו לאחר החימוץ כבר לא תועיל שום זריזות. כך

גם במצה. וזוהי משמעות דברי חז"ל; 'כדרך שאין מחמיצין את המצה, כך לא יחמיצו את המצוות'. שאם מאחר את המצה הגם שיעשה אותה לאחר מכן ביתר הידור, הרי זה כבר בגדר אחר וההידור היותר גדול היא הזריזות. ואם חסרה אותה הזריזות מאחרים גם את המצה. ולכן נחסרה אות אחת משמם של הנשיאים, כיוון שאותו חסרון נובע מעצם הפנימיות של האדם. (נחלת אליעזר')

"נָכַל חָכֵם לֵב בָּכֶם יָבֵאוּ וְנִעְשׂוּ אֶת פֶּל אֲשֶׁר צִוָּה ה'" (שמות' לו י)

מהו ענין חכמת לב שהדגישה התורה כמה פעמים. ולכאורה החכמה מצויה ב'מוח' יותר מ'לב'? אכן זו הטעות אשר טועים בה רוב בני אדם; כי אנו קוראים חכם למי שנתחכם במחו אף אם לבו בל עמו. האדם המדבר בפיו דברי חכמה הוא חכם בעינינו, גם כי הוא עצמו ינהג שלא כחכמתו וכל מעשיו מעשה בהמה, בכ"ז לא נסתרה חכמתו בעיני האנשים. כמורגל בפומייהו דאנשי: "מה לנו לדקדק אחר מעשיו של זה, עכ"פ נהנים ממנו עצה ותושיה כיד חכמתו הטובה עליו".

ועד כמה סכלים הם באמת עמי הארץ הלזו! שאין מבדילים בין אדם הנושא חכמה, לאיש דעת ותבונה אשר הוא חכם. היתכן שאדם היודע ומכיר בחכמה במיני העשבים וכדומה, אם טובים המה למאכל, או סם המות יש בהם ויבחר לו לאכילתו דוקא אותם אשר מות בתוכם? ואם נראה אותו מתנהג כן, האם אפשר שנעשהו לרופא ביתנו ולהרכיבו אלוף לראשנו? הלא מקומו בבית חולי הרוח!

כן הדבר הזה ממש; כי מי אשר מעשיו ומנהגיו סותרים דעתו, הרי הוא נמשל כחמור הנושא עליו ספרי חכמה. וכל מה שתוסיף עליו כרכים יותר, לא יחכם מזה מאומה. ורק ירביץ תחת כובד משאו! אלא ע"כ מהו חכם? המשתמש בחכמתו לטוב לו! וכמאה"כ; "חכם נָא וְסָר מִרְעַ" (משלי' יד). והיכן טמונה היראה? הוי אומר; בלב. שהוא המרגיש דעת בינתו. ומוציא לפועל כח שכלו. וזהו; "נָכַל חָכֵם לֵב בָּכֶם יָבֵאוּ וְנִעְשׂוּ".

אמר הכתוב; "הֵן יִרְאֵת ה' הִיא חֲקֵמָה" ('איוב' כח כח). ובחז"ל; 'שכן בלשון יוני קורין לאחת ה' (שבת' לא). הרי שהיראה היא חכמה והיא לבדה חכמה. וכשם שהחכמה יסודה רק ביראה, כן היראה אינה באה אלא מתוך חכמה ואחד הם. וממילא אתה צריך לומר ג"כ, כי לא שהחכם מתירא והירא מתחכם, כדברים נפרדים המביאים אחד את השני, אלא אחד הם ממש; "הֵן יִרְאֵת ה' הִיא חֲקֵמָה". נמצא

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

אתה למד; שאין לומר על הראש והמח שהוא חכם, אלא הלב הוא זה הראוי להקראות חכם. וזהו הנאמר כאן; "חכם לב!" מכיון שכן זכינו לדין, למה אין חכמה אלא זו, כי כולם לא יבואו ממקור הלב גם לא יחזרו אליו. ורק במשכן המח הם

נמצאים, משום כך בטלים הם ביסודם ולא נחשבו כלל. כי כל שהלב פנוי מן החכמה אין יתרון בו מהסכלות והשטות. וכמ"ש החכם; "סוף דבר הפל נשמע את האלקים ירא ואת מצותיו שמור פי זה פל האדם" ('קהלת' יב יג). שאין אדם אלא מי שירא

את האלקים ואין יראה אלא בלב. לכן; 'הקדוש ברוך הוא ליבא בעי' ('סנהדרין' קו). יוצא מזה; כשהכתוב אומר: "את האלקים ירא". היינו; כאומרים לו לאדם: "הוי חכם!" ונפק"מ גדולה היא למשכיל על דבר אמת. ('אור יהל' ב קלה). ■

דיבוק

רוחו של זכריה הנביא

לגיהנם ולהזדכך שם מעבירותיו. וכך נכנס בגופו של הבחור למצוא מנוח ומרגוע לזמן קצר. דבר פלא נוסף נמסר; שכמעט ולא יכל להמצא בסביבת תלמידי חכמים וצדיקים. כאשר פגש רשע; חבקו גיפפו ונשקו שוב ושוב. אבל כשנלקע לארבע אמות של צדיק; לא יכל להביט בו, ברח קילל וחירף. בספר 'שומר אמונים' מוזכר שייכותו של המגיד מקוזניץ אל אותו רוח. וז"ל; 'כי פעם אחת הביאו לרבנו מקאזניץ איש אחד כדי לתקן את הנפש שנכנס (כדיבוק). שאלו המגיד; מי הוא היה בגלגול הקודם. ובאיזה זמן? והשיב; כי יותר מאלפים שנה שהוא בצער ויסורים. וכי הוא היה הראשון שזרק אבן על זכריה הנביא ומאז אין לו מנוחה והולך מדחי לדחי. וברחמי ה' נתקן ע"י הקדוש הנ"ל'. (מובא בספר 'להגיד' ויקהל) ■

את הטון והסגנון ואומר לו: "איך האב דיר פיינט". כלומר; "אני שונא אותך". מגביה את רגליו ונס ממנו. לפעמים, עוד לפני שהיה אומר: "אני שונא אותך" היה מנסה בדרך אחרת. היה פונה אליו כאילו בתחנון: "אחי היקר. למה לך כך (לחשוב מחשבות של חרטות). מה אתה צריך לעסוק בכך"? כלומר; למה אתה מהרהר בתשובה. אך משהיה ממשיך להרהר בתשובה, נפרד ממנו במנוסה. היינו; שרוח טומאה לפפה אותו. כי כידוע; התאוות והשאיפות לא נפרדות מהאדם לאחר פרידת הנשמה מהגוף. הנשמה נפרדת רק מהגוף אבל לא מהרצונות שלה שהינם חלק מהנפש ונשואים בה. יסורי העונשים, אולי הם, מפרידים אותם מהנפש. אותו רוח גילה ואמר שהוא הראשון שזרק את האבן על זכריה הנביא. יותר מאלפים שנה שהוא נע ונד ואין לו אפשרות להכנס

"נרות אלקים לבקשה את זכריה בן יהונדע הפנה ויעמד מעל לעם ויאמר להם פה אומר האלקים למה אתם עקרים את מצות ה' ולא תצליחו... ויקשרו עליו וירגמוהו אבן במצות המלך בחרב בית ה'... וקמותו אומר ירא ה' ויךרש" ('דברי הימים' ב כד). היה בחור יהודי מנובהרדוק שנכנסה בו רוח כפי עדות איש מפי איש, מגדולי הליטאים (כמצוטט בספר 'הצדיק ר' שלמה'). אותו בחור היה פוסע ברחובה של עיר פוגש אנשים והיה פורט לפנייהם את עבירותיהם כפי הסדר דלהלן; הוא נגש ליהודי ואומר לו בשמחה: "איך האב דיר האלט". כלומר; "אני אוהב אותך". ומיד בידדות התחיל לפרט את חטאיו שעשה בימי חייו. היהודי היה מתמוסס מבושה על פרסום מעשיו בקול ברחובה של עיר לפני רבים ומיד היה מהרהר בתשובה. אז היה הרוח הופך

דעת תורה!

"קירוב רחוקים?"

של עשרת אלפים. ועליו להתפשט מחציו ומעלה למען יווכחו על אמתת הענין. מובן מאליו, שמכיון שברור היה לו הדבר שהוא יצא זכאי ויזכה בסך הגון שכזה, נאות להם והפשיט בגדיו מעליו עד שהציגוהו ערום. וסוף דבר היה; כי זכה בסך האמור. בשונו אל המלך וספר לו מהמאורע, כי זכה בדרכו בסך של עשרת אלפים גער בו בענין רע. מפני כי הוא, המלך, התערב עם שר אחר, בסך העולה לחצי המלכות, כי לא יעלה בידי מישוהו להציג את שרו זה ערום. ואותו האיש התחכם ויעש בערמה להוציא דבה על השר וייטב בעיניו להוציא ע"ז סך של עשרת אלפים, שבמה נחשב הוא לעומת חצי המלכות. כן הדבר עם המסכימים לשמאליים. ואף אם מרויחים לפעמים איזה פרוטות. אבל מפסידים עי"ז אוצרות מלך. ('מעשי למלך') ■

וכתביהם מלאים דברי לעג וכפירה". 'וע"ד אותן החברות והאגודות המתחברות עם עוברי עבירה והיצר משיאם שבוה יוכלו להשפיע על חבריהם לטובה. והנסיון הורה, כי לא רק שלא השפיעו מטובם על חבריהם, אלא שנעשו מושפעים מהם לרעה. היה ממשיל ה'חפץ חיים' משל מפי הגה"צ רבי ישראל סלנט זצ"ל; משל למלך ששלח אחד הפרתמים אשר לו למדינה לשם ענין נכבד. ופקודת המלך תקפה עליו לבל יתערב עם מי שהוא. ואפילו אם הדבר יהיה נוגע לנפשו. פעם הזדמן השר עם כת אנשים שהוציאו עליו דבה, שיש לו חטוטרט על גבו. ולא הועילו לו טענותיו שברור לו כשמש שהנהו ככל האדם. והמה באחת; כי בעל מום גדול הוא, כי שכמו גבוה מצד אחד. הדבר הגיע לידי כך שהציעו לו להתערב בסך

"ניעש את המנקה זקב שהור מקשה עשה את המנקה רכה וקנה... פפתיה ויפתחיה מנקה היו" ('שמות' לו יז) הרוצה להריח מי בושם, נכנס לחנות בשמים, קונה אותם ונהנה מהם. כלום יעלה על דעתו להתכופף על גבי אשפה, כדי להריח מי בושם שנשפכו שם במקרה? אחד מתלמידיו של ה'חפץ חיים' אמר לפניו דבר תורה שמצא בספר של אחד הסופרים המשכילים. דעתו של ה'חפץ חיים' לא היתה נוחה מכך כלל וכלל. הוא ספר את המשל הנ"ל והוסיף: "גם תורה צריך לדלות ממקור טהור וקדוש ולא מספרי כפירה. מלבד העובדה שהם עלולים לסלף את דברי התורה ולהכניס בהם את השקפותיהם הפסולות מבלי שהקורא ירגיש בכך. בנוסף לכך בזיון גדול הוא לתורתנו הקדושה בהיותה נתונה בשבים של ספרי המשכילים, הכופרים רח"ל בתורה

פרשת 'ויקהל פקודי'

"וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה"

להתלווץ ממשה

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל" (שמות' לה א)

"לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת" (שמות' ל"א)

"זאת חקת התורה... ויקחו אליה פרה אדמה תמימה" (במדבר' יט ב)

"ויקהל משה". רבותינו בעלי אגדה אומרים: "מתחלת התורה ועד סופה אין בה פרשה שנאמר בראשה; "ויקהל" אלא זאת בלבד. אמר הקב"ה: "עשה לך קהלות גדולות ודרוש לפניהם ברבים הלכות שבת, כדי שילמדו ממך דורות הבאים להקהיל קהלות בכל שבת ושבת. ולכנס בבתי מדרשות ללמד ולהורות לישראל דברי תורה איסור והיתר, כדי שיהא שמי הגדול מתקלס בין בני". מכאן אמרו: "משה תקן להם לישראל שיהיו דורשין בעניניו של יום; הלכות פסח בפסח, הלכות עצרת בעצרת, הלכות חגג בחג. אמר משה לישראל: "אם אתם עושים כסדר הזה, הקב"ה מעלה עליכם כאילו המלכתם אותי בעולמי. שנאמר: "נאָתם עני נאָם ה' וְאָנִי קָל" (ישעיה' מג יב). וכן דוד הוא אומר: "בשרתי צדק בקהל רב" (תהלים' מ י) וכי מה בשורה היו ישראל צריכין בימי דוד? והלא כל ימיו של דוד מעין דוגמא של משיח היה? אלא פותח ודורש לפניהם דברי תורה שלא שמעתן און מעולם" (ילקוט' ש' שמות' לה תח)

"פי לכלב חי הוא טוב מן הארץ המת" (קהלת' ט ד). אנדריאנוס שחיק טמיא שאל את ר' יהושע בן חנניה, אמר ליה: "אנא טב ממשה רבך?! אמר ליה: "למה?" "דאנא חי והוא מת וכתוב: "פי לכלב חי הוא טוב מן הארץ המת!" אמר ליה: "יכיל את לגזור דלא ידלק בר נש נור תלתא יומין?" א"ל: "אין!" לעידן רמשא דיומא קמו סלקו תרויהון על איגר פלטין, חמי תננא סליק מן רחיק, א"ל: "מה כן?" אמר: "איפרכא ביש ועאל אסיא ובקר יתיה". ואמר ליה: "עד דשתי חמימי לא מיתסי". אמר ליה: "תיפח רוחיה. עד דאת בחיים בטלה גזרתך. ומשה רבינו בשעה שנגזר עליו: "לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת" לא מדליק יהודאי נור בשבתא מיומוהי. ועדין לא נתבטלה גזירתו מכמה שנים עד השתא. אמרת את כן; דאנא טב מיניה?" (קה"ר' ט ג)

'שאל עובד כוכבים אחד את רבן יוחנן בן זכאי: "אילין עובדיא דאתון עבדין נראין כמין כשפים. אתם מביאים פרה ושורפין אותה וכותשין אותה ונוטלין את אפרה. ואחד מכם מטמא למת מזין עליו ב' וג' טיפין. ואתם אומרים לו: "טהרת?" אמר לו: "לא נכנסה בכך רוח תזוית מימך?" אמר לו: "לאו!" "ראית אדם שנכנסה בו רוח תזוית?" אמר לו: "הן". א"ל: "ומה אתם עושין לו?" אמר לו: "מביאין עיקרין ומעשנין תחתיו ומרביצים עליה מים והיא בורחת". א"ל: "ישמעו אנזיך מה שאתה מוציא מפך. כך הרוח הזו רוח טומאה. דכתיב: "נגם את הנביאים ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ" (זכריה יג) מזין עליו מי גדה והוא בורח". לאחר שיצא, אמרו לו תלמידיו: "רבינו, לזה דחית בקנה, לנו מה אתה אומר?" אמר להם: "חייכם, לא המת מטמא ולא המים מטהרין. אלא אמר הקב"ה: "חקה חקתי, גזירה גזרתי, אי אתה רשאי לעבור על גזרתי!" דכתיב: "זאת חקת התורה" (במדבר' יט ב). ומפני מה כל הקרבנות זכרים וזו נקבה? א"ר איבו: "משל לבן שפחה שטינף פלטין של מלך. אמר המלך: "תבא אמו ותקנח את הצואה". כך אמר הקב"ה: "תבא פרה ותכפר על מעשה העגל" (במד"ר' יט ח)

"ויביאו את המשכן אל משה" (שמות' לט ג)

"וימלא אתו רוח אלקים בחקמה בתבונה ויבדעת ויכלל מלאכה" (שמות' לה א)

"ויביאו את המשכן". הה"ד: "תאלמנה שפתי שקר הדברות על צדיק עתק בגאונה ובוז" (שם לא) בשעה שאמר הקב"ה לעשות לו משכן. מיד אמר משה לישראל: "ויקחו לי תרומה" (שמות' כה ב) היה משה עושה במשכן והיו ליצני ישראל אומרים: "אפשר שהשכינה שורה על ידי בן עמרם?" א"ר יוחנן: "ו' חדשים היה עוסק במשכן. ג' חדשים עשאוהו וג' חדשים קפלוהו. אעפ"כ היו מליצין אחריו ואומרים: "הרי נעשה. לא היה משה אומר שישירה שכינתו אצלו? והקב"ה נתכון להעמיד המשכן בחדש שנוולד בו יצחק אבינו, לא עשה אלא כשהגיע אותו החדש. אמר הקב"ה למשה: "ביום החדש הראשון תקים את המשכן". אותה שעה אמרה רוח הקודש: "תאלמנה שפתי שקר". אותם שמליצים אחר משה: "לא עשה". אלא כיון שאמר האלקים למשה שיקים את המשכן התחילו טוענין אותו ובאין כל אחד וא' ממלאכתו. שנא': "ויביאו את המשכן אל משה" (ש"ר' נב ב)

החסיד רבי יוסף יעבץ שחי בתקופת האנוניזציה הספרדית אמר: "כי המוני העם הפשוטים גילו גבורה נפשית ומסרו את נפשם על קדוש ה' יותר מאשר החכמים והפילוסופים שהיו באותה תקופה בישראל. החקירה וההתחכמות אינן הדרכים המובילות למסירות נפש. רק האמונה הפשוטה היא זו שבכחה להביא את האדם לקדש שם שמים. בספר 'משך חכמה' מסביר בדרך דומה כיצד זכה בצלאל לחכמה וכיצד ידע לבנות את משכן ה'; 'שמסירות נפש צריך להיות שלא בחקירה והתחכמות יתירה. ויהודה מסר עצמו בים מסירות נפש... וכן חור מסר עצמו בעגל. דחקירה, תעכב מלמסור נפשו על קדוש השי"ת, כעדות יעב"ץ החסיד. לכן אמר שבעבור זה שלא חקרו ולא נתחכמו יותר מדאי. לכן; 'וימלא אתו... בחקמה בתבונה ויבדעת'."

חירות בשבת

דומה, כי לא היה דור אשר זקוק למנוחה נפשית, כדורנו. אמצעי התקשורת אשר התרבו בתקופתנו, זועקים אל האדם ומזעיקים אותו ללא הרף. הכמות העצומה של ידיעות על המתרחש בכל העולם, מסחרר ראש ויוצר מתח נפשי אצל בני האדם. כמעט אין זמן לאדם להתיחד עם מחשבותיו ועם עצמו, להרהר במעשיו ולחשוב על שיפור. כמו כן, הולך ופוחת מספר האנשים המביעים דעה עצמית שאינה ציטוט ממה שקלטו מהרדיו, מהטלוויזיה, או מהעיתון. לעומת כל אלה; ההתנתקות מן העולם הרחב וההתכנסות בסביבה הפרטית של האדם למשך יממה אחת, כפי שיוצרת השבת, הם אשר מביחים קיום חירותו של

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

הפרט ודעותיו. לבד מזה שהשומר שבת כהלכתה, רוח אחרת מפעמת בקרבנו, רוח טהרה וקדושה. וכמו נשמה חדשה עוטפתו ושופעת בקרבנו, נשמה יתרה. (עפ"י 'אל המקורות' א עמ' 81)

"וַיִּרְא אֶת הָעֵגֶל וּמַחֲלַת נִימְר אֶף מִשָּׁה וַיִּשְׁלַח מִיָּדוֹ אֶת הַלְּחָת וַיִּשְׁבֵּר אֹתָם תַּחַת הַקֶּהָר" ('שמות' לב יט)

יש להקשות; מדוע לא שבר אותם כשאמר לו הקב"ה: "סרו מהר מן הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוִּיתֶם עֲשׂוּ לָהֶם עֵגֶל מִסֶּכֶה וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ וַיִּזְבְּחוּ לוֹ" (לב ח). תשובה; אמר משה בלבו: "אולי אחר שאמר לי הקב"ה כן, נתחרטו והתאבלו על החטא שעשו". וכשראה עגל ומחולות אמר: "לא די שלא התאבלו, אלא יש להם שמחה?" "כִּי רַעַתְכִי אֶזְעַלְוּ" ('רמיה' יא טו) אז חרה אפו ושברם. תשובה שנייה; שהרואה בעיניו מתפעל יותר מן השומע. ולכן; **"וַיִּרְא אֶת הָעֵגֶל וּמַחֲלַת... וַיִּשְׁלַח מִיָּדוֹ אֶת הַלְּחָת"**. תשובה שלישית; כדי שיראו ישראל שחרד משה חרדה גדולה מאד, אחר ששובר לוחות קדושות וטהורות כתובות באצבע אלקים. וידעו הרעה הגדולה הזאת שעשו. ויפול רעדה בלבבם ויתחרטו. וכן אמר בפרשת 'עקב'; **"וְאֶתְפֹּשׁ בְּשֵׁנֵי הַלְּחָת וְאֶשְׁלַח מֵעַל שְׁתֵּי יָדַי וְאֶשְׁבְּרֶם לְעֵינֵיכֶם"** ('דברים' ט יז). (תולדות יצחק)

חטא העגל

'איתא במדרש; 'אמר רבי שמואל בר נחמן: 'נאה היה לאבותינו לקבל את התורה ולומר: 'פֶּלֶא אֲשֶׁר דָּבַר ה' נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע" ('שמות' כד ז). שמא נאה היה להם לאמר: 'אַלֶּה אֲלֶהֶיךָ יִשְׂרָאֵל'?" ('שמות' לב ד) ('שמו"ר' מא א). ולכאורה אינו מובן כלל; מה שייך לחבר הני שני ענינים ולומר; דקבלת התורה היה נאה והעגל לא היה נאה. כי הוא דבר ההיפוך ממש? רק הענין; דהם אמרו: **"אַלֶּה אֲלֶהֶיךָ יִשְׂרָאֵל". ולכאורה היה להם לומר: "אלהינו". והיה גם האומר בכלל? אבל הם אמרו: **"אַלֶּהֶיךָ"**. כמדובר לאחרים ולא על עצמו?! והענין; דעיקר חטא של עבודה זרה אינו תלוי ב'מעשה' לחודא, רק עיקרו תלוי בהצטרף ל'מעשה' גם ה'כונה בלב'. דגם המשתחוה לעבודה זרה ואינו מקבלו באלוה אינו חייב עליו. ומשום הכי אמרו: **"אַלֶּה אֲלֶהֶיךָ"**. דכל אחד אפילו מאותם שחטאו והשתחוו לו, מכל מקום היה לבו נוקפו והיה ירא מהעונש ולא רצה לעשות מעשה בעצמו לקבלו עליו באלוה רק אמר לחברו: **"אַלֶּה אֲלֶהֶיךָ"**. ונמצא שלא היה שם שום עבודה לעבודה זרה בפנימיות הלב כלל, רק עברו על מה שאמרו: **"נַעֲשֶׂה"**. דכל אחד קיבל גם על חברו והם אמרו אחד לחברו: **"אַלֶּה אֲלֶהֶיךָ"**. ובפרט לפי המבואר ב'זוהר הקדוש' פרשת 'כי**

תשא'; 'דישראל לא עשו כלל העגל, רק הערב רב' (קצא). וז"ל ה'ילקוט'; **'מוצלים היו ישראל מאותו מעשה, שאילו עשו ישראל את העגל היה להם לומר: "אלה אלהינו ישראל". אלא ה'ערב רב' שעלו עמם ממצרים עשו אותו' ('ישעיה' מא תג). ונמצא; דישראל לא חטאו כלל, רק במה שלא עמדו נגדם להורגם ולבל להניחם לעשות מחשבתם. וזהו כונת המדרש; **'נאה היה לאבותינו לומר: "פֶּלֶא אֲשֶׁר דָּבַר ה' נַעֲשֶׂה"**. דמה שהוסיפו בקבלתם לקבל כל אחד על חברו היה דבר נאה. ורק ממילא לא היה נאה אחר כך המאמר: **"אַלֶּה אֲלֶהֶיךָ יִשְׂרָאֵל"**. מה שהניחוהו ל'ערב רב' לומר כן. וכיון שעברו על הקבלה זו, אמר להם: **"הוֹרֵד עֲדֶיךָ מַעְלֶיךָ"** ('שמות' לג ה) שאבדו הכלי זין שזכו עבור קבלה זו בהר סיני'. ('בית הלוי' 'דרשות' ג י)**

"אֲשֶׁר שִׁבְרָתָ" ('שמות' לד א)

'מלמד שהיתה שבירתן חביבה לפניו. ומדרש אגדה; 'יהושע ושבעים זקנים תופסין בידיו שלא ישברם ולא יכלו לו. אמר הקב"ה: "תהא שלום באותו היד. שנאמר: וּלְכָל הַיָּד הַחֲזָקָה... אֲשֶׁר עָשָׂה מִשָּׁה" ('דברים' לד יב) ואפשר דמשום הכי דריש האי; "אֲשֶׁר" לשון; אישור' ('רמב"ן' 'שבת' פז) ■

מי אתה?

ואכן נתנו לו בעין יפה. הכל טוב ויפה. אבל עינו צדה עני אחר היושב על כסא צדדי, שנתנו לו עשרים גרוש כאחת ולפעמים אפילו חצי לירה. לאחר מעריב ניגש הוא לאותו יהודי עני ושאל בלחש: "למה לך נותנים יותר?" השיב לו העני: "אני נכד של הבעש"ט והיות ואני נכד של צדיקים, נותנים לי יותר". למחרת הגוי הגיע מוקדם והחל לצעוק: "רבותי. תנו נדבה לעני גר צדק נכד של הבעש"ט". ואז כבר לא קבל גרוש אחד.. צעק וצעק ועוברים ושבים חלפו על פניו בחיך. הוא לא הבין את הסתירה שבדבריו: "או שאתה נכד של הבעש"ט, או שאתה גר צדק". ראש של גוי! זו לפעמים הבעיה שלנו, שחיים אנו בסתירה. יש אדם שלא החליט מה הוא; צדיק, או לא צדיק. מדקדק במצוות, או מזלזל במצוות. נכד של הבעש"ט, או גר צדק. עדין לא ברור לו מה התעודת זהות שלו. ('להגיד' 'פקודי' ר' יעקב גלינסקי שליט"א) ■

אמר הגוי לעצמו: "וכי אני משוגע ללכת לעבוד בשביל עשר שקל ליום שלם?! ממחר אני נעמד ליד בית הכנסת של היהודים ומבקש נדבות". למחרת הוא ישן כל היום. התעורר לקראת ערב ומיהר לרחבת בית הכנסת הגדול והחל לצעוק באידיש: "יהודים רחמנים תנו נדבה לעני". טוב מאד. יהודים ראו עני ונתנו נדבה. גרוש ועוד חצי גרוש ועוד גרוש. הוא אסף הרבה, אלא שלבו לא היה שמה מכיון שבצדה השני של רחבת בית הכנסת ישב עני אחר, שמשום מה הבחין, שנתנו לידו אפילו עשרה גרוש בבת אחת. לאחר סיום ערבית, כאשר הקהל הלך לביתו. שאל הגוי את אותו עני: "אולי תגלה לי את הסוד. למה לך נותנים גם עשרה גרוש ולי לא?" והוא הסביר לו: "שמע נא. אני גר צדק. וליהודים יש סימפטיה מיוחדת לגרי צדק ולכן נותנים יותר". למחרת בא העני הגוי וצעק, באידיש כמובן: "יהודים רחמנים. רחמו על עני גר צדק".

גוי, נכד של הבעש"ט

בפולניה הגוים עבדו קשה, עבור כמה מטבעות ליום שאבו מים וחסבו עצים. היו גוים רבים שעבדו בבתיהם של יהודים, עד שידעו את שפת האידיש היטב. ערב אחד בסיום יום עבודה מפרך חלף אחד מאותם גוים ליד בית הכנסת של היהודים וראה את אחד ממכריו יהודי עני שעומד ליד ביהכנ"ס לקבץ נדבות ובידו גרושים רבים, חופן מלא מטבעות. התקרב, הציץ בכף ידו ושאל: "כמה יש לך ביד?" "שלוש זלוטי" השיב. (בערך כמו שלשה שקלים). "איך הרוחת כ"כ הרבה?" השיב לו העני: "היהודים כולם חולפים בסמוך אלי. בין מנחה למעריב כשלוש מאות יהודים נכנסים לבית הכנסת. וכיון שיהודים הם רחמנים בני רחמנים רק צריך לצעוק: "יהודים תנו נדבה". והם זורקים איזה שהוא מטבע. כך מתאספים כשלוש מאות גרושים".

מסימני הגאולה הקרובה

"ראו שנפלתם כל כך למטה ונחבטתם. ואלו אנו עומדים מעליכם ורומסים ודורסים עליכם וזה סימן שאנחנו טובים מכם". אך אי ויאבוי לאותם רשעים שאינם יודעים שכל היותם למעלה הוא כדרך הפסולת הנשארת בנפה, שהוא ביד המנפה. וכשם שהמנפה בגמרו לנפות, משליך את כל הפסולת כי אין לו חפץ בה, כך לאחר הבריור של ימות המשיח יטול השם יתברך את כל הרשעים שעלו למעלה ורמסו את החרדים על דברו וישליכם מעל פניו כהשליך את הפסולת שבנפה. או אז יתברר להם, שהיותם שולטים על החרדים לדבר ה' לא היה לטובתם ולמעלתם, אלא אדרבא, נהפך להם לרע. עכ"ד. **עיין בפסוק; "הנה עיני ה' אלקים בממלכה התפאָה והשְׁמֵדתי אתה מעל פְּנֵי הַצְּדִיקָה אֲפֹס פִּי לֹא הִשְׁמִיד אֲשֶׁמִיד אֶת בֵּית יַעֲקֹב נָאִם ה' פִּי הִנֵּה אֲנֹכִי מְצַנֵּה וְהַנְּעוּתִי בְּכָל הַגּוֹיִם אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר יִנּוּעַ בַּפְּתָח נְלֹא יִפּוֹל צְרוּר אֲרֻץ" ('עמוס' ט ח-ט). ובמצודות דוד; 'אניע בגולה את ישראל בין הבבלים כמו שמנענעין תבואה בכברה להפיל העפר דרך נקביה, אשר עם כל זה הצרורות הגסות לא יפלו לארץ דרך נקבי הכברה, כי צר להם נקבי הכברה. כן ישראל; אם כי יהיו נעים ונדים בגולה, לא יתמו שם הצדיקים כי אם הפושעים והמורדים' ('שם') עכ"ל. ■**

יוכלו להחזיק מעמד בטלטול כזה ורבים יפלו ארצה. והשׁוֹטִים יאמרו; אם הקדוש ברוך הוא מנער אותנו, בודאי רצונו שנרפה מן החבל וצריך לעשות רצון השם יתברך ועל כן ירפו מן החבל ויפלו גם הם ארצה. והחכמים המעטים יחזיקו בחבל נחלתו בכל כחם ומאדם ולא ירפו ממנו. וזהו; **'הבלו של משיח'** ('סנהדרין' צח). **הדבר השלישי;** שבדורו של משיח יהיה בורות נוראה ובלבול בין טוב לרע. והבריור יהיה באפן הדומה לניפוי הקמח בנפה וכברה. כי כאשר שמים את הקמח בנפה, מטלטלין אותה הנה והנה. וכל חלקי הקמח; הן הנקי והן הפסולת, כולם נחבטים בדפנות הנפה ואחר כך כל הקמח הנקי העובר בנקבי הנפה, נופל לכלי שתחתיה ונחבט שוב בנפילתו ואילו למעלה נשארת כל הפסולת. והפסולת, כשרואה שהקמח הנקי - הוא הסולת, נפל למטה ונחבט פעם נוספת, היא מתגאה עליו לאמר: "ראה גודל שפלותך שאתה נפלת למטה ונוספה לך על ידי זה עוד חבטה ואילו אני הפסולת, גם נשארת למעלה וגם לא קבלתי עוד חבטה". אך באותה שעה אין הפסולת יודעת שנשארה היא למעלה רק לרגע קט, כי בעבור רגע יפכו את הנפה וישליכו את כל הפסולת לאשפה. **כך באפן הזה יהיה הבריור בין טוב לרע בדורו של משיח;** שבתחלה יטלטלו ויחבטו כולם, טובים ורעים כאחד כדרך הניפוי ואז יפלו יראי ה'. ויאמרו להם:

ספר הגאון ר' רפאל דוד אויערבאך זצ"ל, אחיו של הגאון ר' שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל;
לפני למעלה משמונים שנה כאשר אביו הגאון ר' חיים לייב זצ"ל היה צעיר לימים, התקרב אל מסיק התנור בבית הכנסת חב"ד בעיר העתיקה שהיה כבר זקן, בן למעלה מתשעים שנה. והיה עדין מסיק את התנור כל בקר בהשכמה. מתוך שיחה עמו נודע, שאביו של זקן זה היה נוסע לרבי ר' אלימלך מליז'ענסק זי"ע ושמע ממנו רבי חיים לייב זצ"ל שנים עשר ספורים על ה'נעם אלימלך'.
ואמר רבי רפאל דוד זצ"ל, שזוכר הוא מתוכם שלשה ספורים; הדבר האחד שאמר הרבי רבי אלימלך זי"ע; שבדור לפני הגאולה ירמסו את החרדים לדבר ה' בצורה כזו, שאילו היו עושים כן בדור הבעל-שם-טוב זי"ע, לא היו בני אותו הדור מסגלים לשאת זאת מחמת עדינות הרגש שהיתה להם. אך בדור שלפני הגאולה ירדו לעולם נשמות שיש להם טמטום המח והלב וחסרי הרגש שלא יהיה אכפת להם כל כך ויוכלו לשאת מצב כזה של השפלה ורמיסה.
הדבר השני; המשיל משל; שבדורו של משיח ימתח הקדוש ברוך הוא כביכול חבל ארוך מסוף העולם ועד סופו. וכל בני ישראל כביכול יאחזו בחבל זה. ואז יאחו כביכול בקצהו וינער ויטלטל את החבל עד שיטלטלו כולם באויר. ולא כולם

סדר פסח תימני

סדר פסח ספרדי

ב-10 שעה בלבד

ניתן להשיג במשרדי ישופר, מתתיהו 10, בני ברק 03-677779

סדר פסח תימני

סדר פסח ספרדי

ב-10 שעה בלבד

ניתן להשיג במשרדי ישופר, מתתיהו 10, בני ברק 03-677779

אשדוד אולמי גולדן קראון האורגים 16 יום רביעי כז' אדר 21/03/12

פתיחת שערים ב-20:00 חחילת החוכנית ב-20:30

כניסה 10 שקל

© כל הזכויות שמורות לארגון "שופר" ההרצאות מאובטחות

שידור חי באתר 'שופר' WWW.SHOFAR.TV

מכצעים חמים על מוצרי 'שופר'

שמע - 2 ש"ח
MP3 - 10 ש"ח
DVD 2 - 10 ש"ח (גרפיקה צבעונית)
DVD 3 - 10 ש"ח (גרפיקה לבנה)
קריאה בתמנית - 10 ש"ח
ספר 'בכור ההיתוך' - 10 ש"ח
ספר 'עולם התשובה' - 30 ש"ח
'ספרית שופר' (860 הרצאות) - 300 ש"ח
ניתן להשיג במשרדי 'שופר'
03-6777779

חדש!!!

דיסקים חדשים
ב-5 ש"ח בלבד!
ניתן להעביר
רצועות MP3 לנגנים

בארגון 'שופר'
רח' מתתיהו 10 בני ברק
03-6777779
בשעות 08:00-18:00

ממשיכים...
לא לאכול! מוצרי
'עלית - שטראוס'

'קופת העם' מהפכה עולמית

"ברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת וענו כל העם אמן"
'קופת העם' הינה חזון של הרב אמנון יצחק שליט"א שקבל את ברכת הגאון הרב אהרן לייב שטיינמן שליט"א בהארת פנים גדולה כדי לחלץ את האברכים הנדכאים מתחת עול הפרנסה והצמצומים והגזירות של הממשלה כנגד לומדי התורה ולתת להם תמיכה מקופה זו ואשר ילמדו את בעלי התשובה תורה בכל רחבי הארץ ובישיבה שתוקם בסייעתא דשמיא כרצון הגאון גדול הדור מרן הרב שטיינמן שליט"א.

'קופת העם' תאיר את פניהם של משפחות האברכים בסיוע נצרך וחשוב זה ותאיר באור החכמה את עולמם של בעלי התשובה המשוועים לאורה של התורה.

'קופת העם' הינה קופת הזכויות הגדולה ביותר בעם ישראל בעת הזו וחובה על כלנו לא לעמוד מנגד ולסייע בכל מה שאפשר באופן קבוע ושוטף ואף בתרומות חד פעמיות.

'קופת העם' תעניק לתורמיה את הדרגה של 'תמכין דאורייתא' בתרומתם ותגן בעדם מכל רע ושיזכו שמדה כנגד מדה יזכו שבניהם לא יסורו מדרך התורה וילכו בה תדיר בבריאות שלמה ואיתנה.

זכרו: כל סכום של תרומה ל'קופת העם' הופך אתכם לשותפים במפעל העולמי הגדול של חיבור עולם התורה ועולם התשובה, בברכות הרה"ג הרב שטיינמן שליט"א והרב אמנון יצחק שליט"א שיחולו עליכם תמיד אמן.

כל התורמים מעל סכום של \$1000 יזכו לברכת הרב אמנון יצחק שליט"א אישית בטלפון. ורשימת התורמים הקבועים תועבר למרן הרב שטיינמן שליט"א לברכה אישית.

ניתן לתרום בטלפון; 050-6500666 / 03-6777779

או באתר; www.shofar.tv / www.shofar.net

אברכים המעוניינים ללמד בעלי תשובה ישלחו את פרטיהם המלאים

בפקס 03-6740578 או לת.ד 2711 בני ברק:

שם: _____ משפחה: _____ כתובת מלאה: _____

טל': _____ פלפ': _____ אימייל: _____ מס' נפשות: _____

מס' שנים בכלל: _____ שעות נוחות ללמד: _____ וכמה ימים בשבוע? _____

המלצה: _____